

1 ПРИВІТ

Підгір'я моє ти зелене,
Як чудно хороше єси!
Як дружно глядиш ти на мене,
Потужної повне краси!
Так широко, щиро, любовно,
Так ніжно мене обняли
Життям трепечущі обняття
І в жили огню долили.
Так дружно, так щиро, як мати,
Так ніжно, як любка Отсе
Ти 'д груді широкій, цвітучій
Гаряче притисло мене.
Я чую, як серце в ній б'ється,
Як кожда кровинка тремтить,
Я чую, що в кожній частині
І радує, й тисне, й болить.
Весь безмір утіхи живої,
І руху, й тепла, і красок,
Весь безмір живучої болі,
І розкладу, й смерті сплива,
Мов потік огнистої лави,
В розбурхану душу мою,
Всі змисли, всі пори, мов річки,
Раз в раз доливають огню.
Розширені груди всисають
Твій воздух, пахучий бальзам,

Заблукані очі шукають
Кінця твоїм темним лісам.
Заблукані очі ширяють,
Но все не знаходять часу,
Щоб мозкові всю передати
Твою ненаглядну красу.
Вітай же, вітай ми, мій краю,
Безсмертна любко моя, –
Як довго, як болісно довго
З тобою не бачився я!
Понурії, камінні мури
Держали мене взаперті,
Морозили мозок і мислі, –
Я мучивсь, ридав в самоті.
Но нині пропало ридання,
Проч згадка о тім, що було!
Бо нині у груді ми море
Нового життя наплило!